

KOHO KOHTIA

NUMERO 23

JOULUKUU 2018

Sukuseura 30 vuotta

Tässä alla on sukuseuran toiminnan ajalta merkittävimpiä tapahtumia!

Perustava kokous 1988

Juurillamme Sortavalassa 1998

Sukuhistoria valmistui 2005

Fiskarsissa 30-vuotiskokous

IDENTITEETTI ON JOKAISELLA, SINULLA JA MINULLA !

Otsikon väite on totta. Jos ihmisillä olisi joku koko elämän mittainen tavoite minuudelleen, tilanne olisi todella nurinkurinen. Niinpä jokaisella meistä on itsemme. Sitä kuvaa täydennämme toiminnallamme läpi maallisen vaelluksemme. Voimme toki vaikuttaa siihen, miten suuren painon eri asioille kohdallamme kulloinkin annamme.

Omakohtainen esimerkkini valaisee asiaa. Kun koulunkäyntini Mikkelissä oli ylioppilaslakkaa vaille valmis, identiteettiys iski huomaamattani. Olin ilmoittanut hoitavani kaikki tärkeimmät muodollisuudet itse. Niinpä olin itse sovittanut ja tilannut myös yo-lakkin. Kun lakki saapui Sokokseen, kiikutin sen sieltä omahyväisesti kotiini.

... jatkuu

Kun äitini näki lakkini savolaisvärisen vuoren, hän hämmästyí syvästi ja paheksui. ”Eikös siulle Karjalan värit sitte kelvannukkaa”? Silloin suutuin. Karjalan värejä! Niitä en varmasti halunnut! Ja miksi: olin koko ikäni asunut Savossa ja ollut harvinaisen kiinnostunut kotiseudustani kaikilla tavoin. Olin juuri päättämässä ylpeänä moitteettomat opintoni eräässä koko Savon vanhimmista oppikouluista. Eikä karjalaisuudella ollut siihen minkäänlaista osuutta. Kahdeksan vuoden tinkimätön uurasuus ja menestys sen myötä olivat täysin omaa ansiotani! Samaa mieltä olen edelleenkin.

Siirtokarjalaisten asuminen eri puolilla Suomea oli taas jo lapsena itse asiana minulle selviö. Siinä olin karjalaisuudestani ylpeä. Saimmehan joka kesä parikin kertaa matkustaa junalla koko perhe! Junista ja rautateistä olin rajattomasti innostunut. Enpä juurikaan sukulaisista ratamatkan päässä. Erityisen hyvälle tuntuivat palatessamme naapureiden lasten kateelliset ja karsaat katseet. Identiteetti muodostuu ihmettelemättä.

Mutta identiteettiimme kuuluu kaikenlaista muutakin. Ja siinä on rikkaus! Lehdessämme haastatellaan Karjalan Liiton toiminnanjohtaja Satu Hallenbergia. Hän lisää luetteloon ammatti-identiteetin, harrastukset sekä omien sukujuurien tuntemisen. Yllättävätkin sukutaustat avartavat maailmankuvaa ja lisäävät tarvittaessa kykyä hyväksyä nykytila. Valtaisasti lisääntynyt sukututkimus on myös kasvattanut sukuseurojen merkitystä niiden toteuttajina.

Geneettistä taustaamme emme voi emmekä haluakaan muuttaa. Miten sitten voimme määrittellä, milloin sukumme on syntynyt? Oman sukuseuramme osalta se on asetettu kantaisäämme Daniel Kohoseen.

Kannen kuvissa:

1. Sukuseuran perustava kokous 11.9.1988 Espoossa Aaro Kohonen Oy:n toimitiloissa
2. Sortavalassa 1998, Aaro Kohonen puhumassa suvun syntysijoilla Karmalassa. Sukuseura oli 10-vuotias, sen kunniaksi kiinnitettiin kallioon muistolaatta: ”Kohosen suvun kantaisän Tanelin kotipaikka 1825-1894”.

Esimiehemme on pohtinut lehdessämme kysymystä ansiokkaasti pariinkin otteeseen, mm. Kohokohtien nro:ssa 20/2015 ja tässäkin lehdessä sitä käsitellään. Tämä asian rajaaminen helpottaa ymmärtämään, että kuluneiden 200 vuoden aikana sukuhaaroille ja niiden jäsenille on tapahtunut paljon muita identiteetteihin vaikuttaneita seikkoja. Ne ovat olleet juuri näitä ulkoisia tekijöitä.

Tässä onkin mielestäni koko sukuseuratoiminnan elävä merkitys. Kun oma seuramme on nyt vakiinnuttanut toimintatapansa ja saanut aikaan muodolliset tunnukset, on aika ryhtyä nauttimaan omasta jäsenistöstämme, jäsentemme identiteeteistä. Lehdessämme on kerrottu vuosien mittaan mm. salibandyn maailmanmestareista ja ennätystenerkistä, Erkki Lempisestä ja tässä numerossa uudesta suomenmestaristamme. Kaikki nämä ovat henkilöitä, joiden identiteetti on kiintoisa.

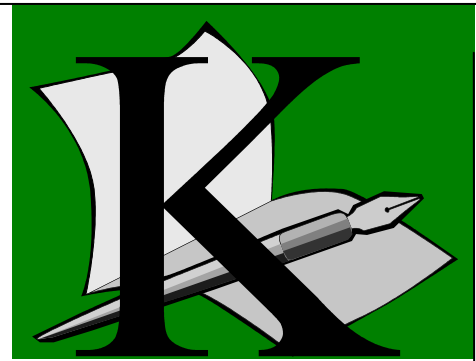
Sukuseura on tavallaan erilaisten identiteettien koonnos, mahdollisuus kohdata uusia ihmisiä. Itselleni tämä on tärkeää. Sukulaisuushteet selviävät toki hienosta sukuhistoriastamme. Mutta ihmisiin itseensä pystymme tutustumaan vain avoimesti heidän kanssaan juttelemalla. Sukuseurassamme on jo 140 jäsentä. Siellä on jo 140 rikasta tarinaa. Sataneljäkymmentä rikasta identiteettiä!

*Pekka Simpura
Päätoimittaja*

3. Sukuhistoria valmistui, Jussi Simpura ja Aune Simpura valmiin työn ääressä Lepaalla 2005.
4. Sukuseura 30 vuotta, Fiskarsissa vastaanotetaan Karjalan Liiton onnitteluaadressi, kuvassa Satu Hallenberg, Pirjo Lehtinen ja Jussi Simpura.

Kohokohtia 23 2018

<u>Sisällysluettelo</u>	<u>sivu</u>		
Kansi ja Pääkirjoitus	1-2		
Sisällysluettelo /Lehden toimitus	3		
Puheenjohtajan palsta	4	Mikko Summa: Taitava ajomestari	16
Kohoskahvit Ähtärissä ja Tuurissa	5	Teuvo Ijäs: Suomi ja 1900-luvun pahimmat lamakaudet	17
Sukuseuran 30 v. juhlapöytäkirja Fiskarsissa	6-7	PEKKA: Pilakuva	18
Karjalan Liiton merkittävä huomionosoitus	8	Kohokkaita ja lässähdyksiä	19
Satu Hallenbergin haastattelu	9	Vanhat valokuvat kertovat	20-21
Tapahtumia ja valokuvia 30 v. ajalta	10	Unto Kohonen piirsi huumorilla	22
Vuoden 2019 sukutapahtumat	11	Kaija Kangasmaa 95-vuotta, mukana myös Linnan juhlissa 2018	23
Pekka Kohosen jälkeläisten serkkutapaaminen	12-13	Muistokirjoitus Kaleva Mattilalle	24-25
Pitäjäsmuki Karjalasta	14	Kohosten Kohokohtia ja kuulumisia jäsenistöltä	26
Lauri Lempinen: Sortavalan maaseurakunta	15	Korkean iän Kohoset	27
		Takakansi: Sukuseuran tunnuksia	28

KOHOKOHTIA

**Kohosen Sukuseura ry:n
Sukulehti (Per. 1992)**

**VASTAAVA TOIMITTAJA:
Pekka Simpura, puh. 050-598 3212
Soukan rantatie 8 A 9
02360 ESPOO**

**TOIMITUSSIHTEERI/TAITTO:
Pirjo Lehtinen, puh. 040-561 2730
Loiskaajantie 8 A 9
03100 NUMMELA**

**sähköposti:
aune.lehtinen@kolumbus.fi
internet:
www.khosensukuseura.fi**

**TOIMITUSKUNTA:
Sukuseuran hallituksen jäsenet**

Otamme mieluusti vastaan jäsenistön lähettämää materiaalia. Erityisesti toivomme pikku-uutisia Kohosten Kohokohtia -palstallemme.

SATAVUOTISJUHLIA TOINEN TOISENSA PERÄÄN

Suomen itsenäisyyden 100-vuotisjuhlinta on saanut jatkoa vuonna 2018, jolloin muun muassa muisteltiin sisällissotaa ja juhlittiin puolustusvoimien satavuotista taivalta. Vähitellen on voinut alkaa tuntua siltä, että nyt noita satavuotismuistojen aiheita on jo nähty riittävästi. Mutta uusia tulee joka vuosi.

Mitä juhlittaisiin vuonna 2019? Esimerkiksi nälänhädältä välttymistä talvella 1919, vaikka uhka oli suuri. Vuosien 1917 ja 1918 tapahtumat Suomessa ja Venäjällä olivat romahduttaneet sekä oman ruoantuotannon että ulkomaisen viljan saatavuuden. Pelastus tuli Yhdysvaltain myöntämästä lainasta, jolla ostettiin ruokaa vuodenvaihteesta 1918-1919 eteenpäin. Se oli se kuuluisa laina, jonka Suomi sitten maksoi määrääjassa takaisin ja sai Amerikoissa vuosikymmeniksi maineen luotettavana velallisenä.

Muutakin on tarjolla vuodelle 2019. Kesällä 1919 astui voimaan kielto laki, jonka Suomen ensimmäinen kansanvaltainen eduskunta oli hyväksynyt jo vuonna 1907, mutta tsaari viivytti lain voimaantuloa. Vuonna 1919 onnistuttiin myös järjestämään kunnallisvaalit, joissa sisällissodan hävinnyt osapuoli oli mukana. Vaikka äänestysaktiivisuus jäi vain 34 prosenttiin, voi saavutusta pitää merkittävänä silloisissa oloissa. Myös voisi juhlia Suomen valtiollisen aseman vahvistumista, kun vähitellen yhä useampi maa tunnusti Suomen itsenäisyyden. Juhlimatta jääneitä aiheitakin on jo ollut. Helsingin Sanomissa 30.12.2018 kirjailija Juha Hurme nostaa esiin yhden sellaisista, nimittäin kirjailija Maiju Lassilan, alkuperäiseltä nimeltään Algoth Tietäväinen. Hän oli Tohmajärven poikia ja valmistunut opettajaksi Sortavalan seminaarista. Hänet ammuttiin mereen keväällä 1918, kun häntä oltiin muiden kuolemantuomittujen mukana kuljettamassa veneellä Suomenlinnaan. Monet Lassilan teoksista kuvaavat nokkelalla kielenkäytöllään ja päähenkilöittensä luonnehdinnoilla osuvasti Sortavalan seudun ja varsinkin Sortavalasta nykyisen rajan suuntaan ulottuvan alueen tapoja ja ajattelua sata vuotta sitten. Suosittelen.

Sukuseura on kunnialla selvinnyt 30-vuotisen toimintansa juhluvuodesta 2018. Vuonna 2019 on luvassa normaalivuosi: kahdet Kohoskahvit (Mikkelissä toukokuussa ja Helsingissä syyskuussa) sekä Kohokohtia -lehden ilmestyminen. Vuodelle 2020 on tulossa tarjolle Karjalan liiton 80-vuotisjuhluvuosi. Sitä pohjustettiin muun muassa kaikille jäsenyhdistyksille - jollainen sukuseurammekin on - tarkoitettussa kutsuseminaarissa tammikuun lopulla otsikolla ”Myö yhes ollaan Karjalan liitto”. Voi olla, että tämä juhluvuosi säteilee meidänkin seuramme toimintaan.

Samassa Helsingin Sanomien numerossa, jossa Maiju Lassila oli esillä, oli toinenkin vaikuttava artikkeli. Siinä lehden tulevaisuustoimittajana vuoden 2018 työskennellyt Heikki Aittokoski kokosi yhteen erikoistehtävänsä kokemuksia. Hän oli vaikuttanut siitä tulevaisuudenuskosta, jota oli tavannut eri puolilla maailmaa mitä erilaisimpien asioiden yhteydessä. Hänen mielestään tarvitsemme jatkossakin enemmän ajattelua tulevaisuudesta kuin historian muistelua. Ehkä tämän ajatuksen voisi saada mukaan myös sukuseuran toimintaohjelmaan.

Muistelu on mukavaa, mutta uutta muisteltavaa syntyy vain tekemällä uusia asioista.

Pirjo Lehtinen

Kohoskahvit Ähtärissä ja Tuurissa 14.7.2018

Heinäkuussa sukuseura järjesti yhteisen retkipäivän. Kohteina meillä oli Ähtärin eläinpuisto sekä maankuulu Tuurin kyläkauppa Alavudella. Paikkojen välinen etäisyys on n. 28 km, vain vajaa puoli tuntia autolla. Ähtärissä meillä oli nähtävänä pandakarhut, mikä olikin retkemme pääkohde. Tuurin kyläkaupalla on kesällä paljon vilskettä, itse alue kokonaisuutena on jo nähtävyyttä. Mainostimme etukäteen Miljoona-tivolialla, mutta sen osuus jäi vähälle, kun lapsia ei ollut ryhmässä mukana.

Aloitimme ensin ravintola Mesikämmenessä nauttimalla kevyen lounaan ja Kohoskahvit. Ravintolatali ja tarjoilu oli ensiluokkaista!

Sen jälkeen siirryimme Panda-taloon tutustumaan uusiin tulokkaisiin ja uusiin tiloihin. Väkeä oli paljon liikkeellä, olihan paras lomasezonki päällä. Sääkin oli erittäin aurinkoinen ja helteinen, onneksi Panda-talo oli hyvin ilmastoitu. Saimme seurata pandojen liikkeitä sekä sisällä että ulkona. Teimme kierroksen myös muuhun eläintarhaan, näimme harmaakarhuja polskuttelemassa vedessä helteen ajamina.

Matka jatkui Tuuriin Keskisen kyläkaupalle. Siellä pysyttelimmekin sisätiloissa, missä oli ihana viileys ulkoilman helteen jälkeen. Ruokailimme ravintola OnnenKivessä, missä oli tarjolla runsas noutopöytä. Samalla meillä oli tilaisuus viettää aikaa seurustellen ja tutustuen myymälän tarjontaan.

Kaiken kaikkiaan päivän ohjelma oli erittäin onnistunut, siitä jäivät mieleen kesäiset muistot!

Ryhmäkuvassa vas.: Pirjo Lehtinen, Kirsti Simpura, Eeva-Maija Mäki-Maunus, Rauni ja Olli Riihihuhta, selin Sulo Saikkonen, Olli ja Taru Simpura.

Kuvassa vas.: Eva-Maija ja Oiva Mäki-Maunus, Olli Riihihuhta, Jussi Simpura, Rauni Riihihuhta ja Sulo Saikkonen.

Eläimellistä menoa!

Näimme siis maankuulut Pandat omassa ympäristössään. Hienoa oli myös seurata harmaakarhujen uinti- ja nahistelutoimia luonnonmukaisessa ympäristössä. Oli myös mukava tutustua Olli Simpuran Busse-koiraan, tässä Olli ja Busse istuskelevat ravintolan viereisellä kalliolla. Busse oli mukana myös Tuurissa, sai viettää aikaa kyläkaupan viileillä käytävillä! Kiitokset Tarulle ja Ollille mukanaolosta!

KOHOSEN SUKUSEURAN 30-VUOTIS- JUHLAKOKOUS FISKARSISSA 15.9.2018

Tänä vuonna kokoontuimme varsinaiseen sukkokokoukseen Fiskarsiin normaalia juhlallisemmissa merkeissä, sukuseuramme täytti 30 vuotta 11.9.2018. Perustava kokous pidettiin vuonna 1988 Espoossa Aaro Kohonen Oy:n toimitiloissa. Tästä tilaisuudesta on kuva lehden kannessa.

Aloitimme ensin todella maittavalla buffet-lounaalla ravintola Kuparipajassa. Meitä oli paikalla ilahduttavan paljon, reilusti yli 30 henkeä. Ruokailun jälkeen hoidimme viralliset kokousasiat pois alta. Kokouksen jälkeen meille oli järjestetty opastuskierros historiallisen ruukkimiljöön ympäristössä. Tällä kertaa sää ei suosinut meitä, satoi lähes koko kierroksen ajan. Kierroksen jälkeen palasimme ravintolaan Kohoskahveille sekä muun suunnitellun ohjelman pariin.

Sukukokouksen juhlallisena avauksena vierasimme, toiminnanjohtaja **Satu Hallenberg** Karjalan Liitosta oli paikalla luovuttamassa onnitteluaadressin **Kohosen sukuseuralle** 30-vuotisen merkkipaalun saavuttamisen johdosta:

”Menestyksellisestä ja monipuolisesta karjalaisesta toiminnasta onnitellen ja arvokkaasta yhteistyöstä kiittäen sekä monia aktiivisia toiminnan vuosia toivottaen”

Karjalan Liitto Ry

Pertti Hakanen
puheenjohtaja

Satu Hallenberg
toiminnanjohtaja

Seuraavaksi luovutettiin **Pirjo Lehtiselle** Karjalan Liiton pronssinen ansiomerkki tunnustukseksi karjalaisuuden hyväksi tehdystä työstä. Pekka Simpura kirjoittaa asiasta enemmän sivulla 8.

Näin kokouksemme sai juhlavan avauksen!

Varsinaisessa sukkokokouksessa kävimme lävitse kaikki lakisäätöiset asiat. Kokouksen alussa Jussi Simpura toivotti ensi kertaa mukana olleet sukulaiset **Terhi Laukkasen ja Pekka Lievon** tervetulleiksi mukaan!

Sukuseuran hallituksessa erovuorossa olivat Esko Kohonen ja Martti Kohonen. Molemmat jatkavat hallituksessa.

Edellisten lisäksi hallituksessa ovat Marja Hautanen, Ari Kohonen, Pirjo Lehtinen, Jussi Simpura, Pekka Simpura ja Mikko Summa.

Toiminnantarkastajina jatkavat Jaana ja Tapio Kohonen. Varatoiminnantarkastajiksi valittiin Seija Kohonen ja Tarja Kohonen.

Sukuseuran jäsenmäärä on tällä hetkellä 149 henkeä. Tästä joukosta toivoisimme löytyvän lisää aktiivisia osallistujia! Avoimia toimia on tarjolla!

Kahvitilaisuuden jälkeen ohjelmassa oli muistelu 30 vuoden ajalta. Esitimme juhlayleisölle valokuvakokoelman, joka kattoi kaikki toiminnan vuodet ja tärkeimmät tapahtumat, yhteensä 108 kuvaa. Paljon oli joukosta jo poistunut henkilöitä, pidimme hiljaisen hetken heidän muistolleen.

Samassa yhteydessä luovutimme DVD-valokuvakokoelman **Rauni Riihihuhdalle ja Sulo Saikkoselle** kiitoksena heidän kiinnostuksestaan sukuasioihin sekä aktiivisesta osallistumisestaan sukuseuran tilaisuuksiin

Olimme myös koonneet tapahtumayhteenvedon, jossa on aikajärjestyksessä päivämäärineen kaikki sukuseuran tapahtumat ja kokoukset. Tämä yhteenveto oli jaetun kokousmateriaalin jatkona. Halukkaille voimme lähettää materiaalin. Näin olimme taltioineet toimintamme sekä sanoin että kuvin.

Sulo Saikkonen luki katkelman Matti Sihvoisen kirjasta *Sortavalan maaseurakunta 1918-1949*. Hän kosketteli evakkojen asuttamista Manner-Suomeen. Kirjasta lisää sivulla 11.

... Fiskarsin kokous ... jatkuu

Ohessa sukuseuran esimies Jussi Simpura vastaanottaa onnitteluadressin Karjalan Liiton toiminnanjohtajalta Satu Hallenbergiltä.

Toisessa kuvassa on iso joukko ”Lempisiä”. Kolmas oikealta on Pekka Lievo, joka oli ensi kertaa mukana. Hän on Anna ja Gabriel Lempišen/Tanelin jälkeläisiä.

Kahvin jälkeen hän esitteli meille omaa sukututkimustaan, johon hän on saanut lisää tietoa meidän Sukuhistoria -kirjasta. Hän on tehnyt suuren työn oman sukuhaaransa tietojen keruussa. Hän antoi meille vastavuoroisesti täydennystä tältä osin. Hienosti koottua tarkkaa työtä meidän sukukirjan rakenteen mukaan 64-sukuhaaran henkilöistä aina näihin päiviin saakka. Siitä suuret kiitokset! Omaa osuuttaan hän on täydentänyt valokuvin sekä koonnut tietoa asuinpaikoista, haudoista ja henkilökohtaisista tarinoista.

Kuvassa vas.: Markku Lempinen, Pekka Lempinen, Terhi Laukkanen, Hannu Lempinen (takana), Pekka Lievo, Marja Hautanen ja Lippo Lempinen. Taustalla Pekka Simpura ja Sulo Saikkonen.

Opastettu kierros Fiskarsin keskustassa

Oppaana meille toimi **Lasse Lampenius** Fiskars Villagen Infosta, kuvassa oranssi sadetakkia päällä.

Pitkän sisällä istumisen jälkeen oli virkistävää päästä ulkoilemaan kauniiseen historialliseen maisemaan. Osan aikaa oli melko selkeää säättä, mutta välillä myös sateli. Opas oli hyvin perehtynyt ruukin historiaan ja kertoi siitä asiantuntevasti. Lopussa aika kävi vähiin, ja tutustuminen Fiskarsin kaupallisiin palveluihin jäi vähiin.

Ensimmäisessä kuvassa ovat oppaan lisäksi: Ritva-Liisa Tanhuanpää, Terhi Laukkanen, Tuija-Leena Saikkonen, Heikki Lempinen, Kirsti Simpura, Pekka Lievo, Esko Kohonen, Kari ja Tarja Kohonen.

Toisessa kuvassa ovat vas.:

Ari ja Kaija Kohonen, Lippo Lempinen, Hannu Lempinen, Pekka Simpura, Mikko Summa, Martti Kohonen, Pekka Lempinen, Ritva-Liisa Tanhuanpää.

MERKITTÄVÄ HUOMIONOSOITUS

Pirjo Lehtiselle Karjalan Liiton pronssinen ansiomerkki

Fiskarsin vuosikokouksen alussa kokousväki pääsi todistamaan harvinaista hetkeä. Paikalle saapunut Karjalan Liiton toiminnanjohtaja Satu Hallenberg otti laukustaan pienen rasian, jossa oli arvokas mitali. Mitali oli tarkoitettu monitoimiaisellemme, **Pirjo Lehtiselle**. Olimme vakuuttuneita siitä, että sukuseuramme hallituksen hanke tuli Pirjolle rehellisenä yllätyksenä. Sehän olikin tarkoitus !

Luovutussanoissaan **Satu Hallenberg** korosti moitteettomasti hoidetun yhdistyksen merkitystä sukuseuran muiden päämäärien toteuttajana. Kun sukuseura yhdistyksenä on luotettava tyysija myös karjalaisen perinteen edistäjänä, se täyttää myös Karjalan Liiton tavoitteet.

Pirjo Lehtisen lähes 30-vuotinen moitteeton ja monipuolinen työ sukuseuransa hyväksi ansaitsee Karjalan Liiton hallituksen myöntämän tunnustuksen.

Sukuseuramme esimies korosti onnitteluisaan, että Pirjo on ottanut tehtävikseen lähes kaikki seuramme juoksevat toiminnat. Tehtävänsä hän on aina pyrkinyt tekemään mahdollisimman täydellisesti. Jussin huoli onkin ainoastaan siinä, jaksako Pirjo niitä enää yksin pitkään tehdä. Tämän kysymyksen Jussi suuntaa koko jäsenkunnallemme ja aiheesta.

Pirjo Lehtinen kukituksen ja onnitteluadressin luovutuksen jälkeen.

Jos Pirjo Lehtinen ei runsas kymmenen vuotta sitten olisi tullut avukseni lehden taittajaksi ja toimitussihteeriksi, olisi Kohokohtien ilmestyminen loppunut! Siksi kiitollisuuteni, mitali ei olisi voinut mennä oikeammalle taholle.

Edellisessä numerossamme kerroimme Pirjon ja kaksoissisarensa **Pirkko Aution** yhteisistä syntäreistä.

Niinpä heille sydämen kyllyydestä:

ONNEA JA PITKÄÄ IKÄÄ!

Pekka Simpura

KÄSIKYNKKÄÄ HAASTATTELUSSA KUTEN KARJALAISTENKIN KESKEN

Sain **Satu Hallenbergin** kiinni Fiskarsin sukukokouksessamme heti ruokailun jälkeen. Toiminnanjohtajalla oli valmiit vastaukset muutamaa identiteetikysymykseeni. Näkökulma oli sekä henkilökohtainen että Karjalan Liiton vinkkelistä hahmotettuna.

Voiko identiteettiä jakaa ?

Viime kesänä kokoonnuimme suvussani juuri tätä varten mummoani muistelemaan. Kahdessa ryhmässä sekä mummoni lapset ja lapsenlapset sekä toisen ryhmän mummon sisarusten jälkeläiset toivat ryhmiensä tulokset yhteen. Siinä mummoni hersyvä nauru ja muut ominaisuudet tulivat esiin. Isotädit ja isoenot olivat myös koonneet muisteloitaan. Olisikohan tämä identiteetin jakamista?

Satu Hallenberg
Karjalan Liiton toiminnanjohtaja

Kun seuramme jäsenistö ikääntyy, karjalainen osuus ihmisten henkilökuviissa eittämättä vähenee. Onko tämä sukuseuralle vaara. Entäpä Karjalan Liitolle itselleen.

Kaikille on tärkeää tuntea oma historia, sukunsa historia. Karjalan Liiton jäsenmäärä on lähes kaksituhatta henkeä. Karjalaisuus siis kiinnostaa. Usein mukaan tullaan vasta, kun ollaan jo isovanhempia - sukupolvien ketju hahmottuu silloin selvästi. Liityin pitäjäseuraan omien poikieni ollessa alta kouluiän. Havahduin ajan kuluun. Some ja verkkoviestintä jakavat tietoa yhdistystoiminnasta. Mukaan tullaan vasta silloin, kun omilta isovanhemmilta ei enää voikaan kysyä. Pitäjäseurat tarjoavat mahdollisuuden kysyä tietoja myös omien sukulaisten naapureilta. Kaikki sukupolvet ovat tärkeitä. Karjalaisuus on kaikille erilaista. Yhdistyksen toiminta sukuseuroissakin syntyy jäsenistönsä kautta.

Muulla Suomessa vietetty elämä on lyönyt identiteettiimme vahvan leiman. Tuolloin karjalaisuus saattaakin yllättäen nousta merkittäväksi osaksi minuuttamme. Onko näin ?

Esimerkkinä voisin kertoa eräästä liittomme jäsenestä. Hän oli karjalaisten vanhempien lapsi, mutta kasvoi lapsuutensa ei-karjalaisessa perheessä. Pohjois-Pohjanmaalla hän oli aina tuntenut itsensä oudolla tavalla erilaiseksi. Vasta myöhemmin hän sai tietää olevansa karjalainen. Kokemuksistaan hän kertoi liittyttyään Karjalaseuraan. Vaikka identiteetti syntyykin monista seikoista, on oman sukutaustansa tietäminen ehdoton tie karjalaisuuden ymmärtämiseen ja arvostamiseen.

Minkälainen osa sukuseuroilla on liittonne toiminnassa, vai onko niitä monenlaisia ?

Sukuseuroilla on erittäin tärkeä ja kasvava merkitys toiminnassamme. Omien juurien tunteminen kiinnostaa, sukututkimus on keskeistä. Kaikille jäsenillemme on tarjolla kaikkien seurojen kautta varsin monipuolista toimintaa. Jäsenmaksu peritään vain kerran. Joitakin kiinnostaa ruokaperinne, toisia kädentaitot. Historia ja erityisesti sotahistoria ovat toisille läheisiä. Sukuseuroille aukeaa liiton jäsenenä monia uusia kanavia ja jäsenetuja. Mielenkiintojakin on monia.

Tapauksia ja valokuvia sukuseuran 30 vuoden ajalta

Perustavassa kokouksessa mukana jo edesmenneet vas.: Marja-Liisa Kohonen, Erkki Kohonen, Pentti Kohonen ja Hilja Kohonen.

Ensimmäisellä Sortavalan matkalla mukana Lauri Kohonen (Heikki), Rauni Riihihuhta, Pirkko Autio, Pekka ja Jussi Simpura, Kirsti Hepojoki, Aune Simpura, Eeva-Maija Mäki-Maunus ja Aaro Kohonen.

Äijälä-talossa vuonna 1991 mukana etualalla Reino Kangasmaa, Kaija Kangasmaa, Aune Simpura, Niilo Kohonen ja Lauri Niemi.

Hallituksen kokous vuonna 1992. Kuvassa Kirsti Niemi, Lauri Kohonen (Pekka/Viljo) ja Niilo Kohonen. Aiheena varmaankin tunnusten suunnittelua (sukuvaakuna, sukuviiri ja pöytälippu).

Sukukokouksessa 1996 vas.: Ellen Kohonen, Markku Lempinen, Aaro Kohonen, Kimmo ja Lippo Lempinen, Marja Hautanen, Pekka Simpura, Kirsi-Maria Kauppila, Erkki Lempinen, Heikki Lempinen, Olli ja Rauni Riihihuhta ja Kirsti Hepojoki.

Hopeaniemessä sukukarttojen äärellä vas.: Päivi Salmesvuori (Pekka/Onni), Jussi Simpura, Pekko Kohonen (Pekka/Eino/Aulis), Aune Simpura, Ilkka Kohonen, Sirkka Suonpää ja Ellen Kohonen.

Vuoden 2019 sukutapahtumat

Tänä vuonnakin tulemme järjestämään normaaliin tapaan kaksi Kohoskahvit -tilaisuutta.

Kevään 2019 Kohoskahvit

Tilaisuus järjestetään Mikkelissä **lauantaina 18.5.2019 klo 12-17**. Aloitamme osoitteessa Vipusenkatu 15 Jussi ja Kirsti Simpuran kakkoskodissa. Ruokailun jälkeen jutustellaan Vipusenkadulla ja sitten ajellaan joukolla kymmenisen kilometriä **Tertin kartanoon**, jossa nautitaan Kohoskahvit. Tutustu etukäteen: www.tertinkartano.fi. Sieltä sitten kukin lähtee omalla aikataululla kotiinpäin.

Toivomme kaunista keväistä säätä, jotta voimme oleskella ulkosallakin!

Ilmoita osallistumisestasi n. viikkoa ennen tilaisuutta Jussi Simpuralle, puh. 045-3199470 tai sähköpostilla: jussi.simpura@gmail.com.

Syksyn 2019 Kohoskahvit ja sukuseuran varsinainen sukukokous lauantaina 7.9.2019 klo 12-15

Olemme olleet ”valveilla” ja onnistuneet varaamaan - heti niin pian kuin mahdollista - hienot kokoustilat **Oodista**. *Oodi* on Helsingin uusi keskustakirjasto ja kaikkien kaupunkilaisten oma tila Kansalaistorilla, aivan Helsingin sydämessä Töölönlahden läheisyydessä osoitteessa: Töölönlahdenkatu 4, 00100 Helsinki.

Rakennuksessa on kolme kerrosta. Pohjakerros on tarkoitettu kaupunkilaisten kohtaamispaikaksi, ja siellä on elokuvateatteri, näyttelytila ja kahvila. Toisessa kerroksessa on työ- ja harrastustiloja. Kolmannessa kerroksessa on perinteinen kirjasto kirjakokoelmineen ja lastenosastoineen.

Oodista voi varata työ- ja kokoustiloja. Varaamamme tila on hulpea kokoustila nimeltään **Kuutio** ja se sijaitsee 2. kerroksessa. Normaalien sukukokousrutiinien lisäksi ohjelmassa on:

Karjala-DNA -hankkeessa toimiva **Ahti Kurri** tulee kertomaan meille geneettisestä sukututkimuksesta. Tähän mennessä kukaan Kohosista ei ole ollut mukana Karjala-DNA -hankkeessa. Jos joku haluaisi tutkituttaa omia ja Kohosten taustoja, sen voisi tehdä Ahti Kurrin kotisivuilta löytyvillä ohjeilla. Sivustolla on linkki Karjala-DNA -hankkeeseen, jonne pääsee osoitteesta:

<https://www.kurrinsuku.net/karjala-dna-projekti>

Ohjelman jälkeen meidän on mahdollista tutustua Oodiin tarkemminkin. Palaamme asiaan elokuussa, jolloin jakeluun tulevat jäsenkirje, kutsu ja tarkemmat yksityiskohdat. Seuraa myös kotisivuja netissä! **Varatkaa päivämäärä kalenteriinne!**

Yllä ulkokuva Oodista. Netistä löytyy paljon hienoja valokuvia sekä ulkoa että sisältä!

Pekka Kohosen jälkeläisten serkkutapaaminen 14.10.2018

Isoisämme **Pekka (Pekko kutsumanimi) Kohonen** syntyi Sortavalan maalaiskunnassa 23.4.1882 ja kuoli Kärkölässä 10.5.1966, missä on myös hänen hautansa. Pekka ja Ida (os. Luukkainen) Kohosen lapsia olivat Hilma, Aino, Lydia (Lyyti), Toivo, Eino, Onni ja Olavi.

Pekan ja Idan lasten, lastenlasten ja lastenlastenlasten serkkutapaaminen päätettiin pitää Kärkölässä 14.10.2018 Suinalan kartanossa. Järjestelyistä vastasi Martti Kohonen Seija vaimonsa kanssa. Suinalan kartano on juhla- ja pitopalvelupaikka. Meille oli ennakkoon varattu ruoka noutopöydästä jälkiruokineen ja kahvit hyvine lisukkeineen. Kattaukset ja kukat loivat juhlahan tunnelman. Tapaamiseen saapui 16 henkilöä, eli kaikki henkilöt olivat Pekka Kohosen jälkeläisiä.

Keskustelussa nousi esille Jyväskylässä vuonna 2000 kesällä olleen Sortavala-päivien yhteydessä Kohosen sukuseuran tapaaminen Hotelli ALBA:ssa. Kohosen sukuseuran silloinen esimies oli Aaro Kohonen ja paikalla oli myös nykyinen sukuseuran esimies Jussi Simpura kuten myös Jussin äiti Aune Simpura muiden sukuseuran jäsenien ohella. Tilaisuudessa kokouksen asiakohdassa Pekka Kohosen sukuhaaran tullessa esille, esittelimme itsemme uusina Kohosen sukuseuraan pyrkivinä jäseninä. Mukana meitä tätä sukuhaaraa edustamassa olivat Päivi Salmesvuori (Onni), Eila Kohonen (Olavi), Riitta ja Jari Kohonen (Olavi) ja Anneli Kauppinen (Olavi). Olimme varustautuneet huolella kerätyillä aineistoilla esisästämmme. Korostan Päivi Salmesvuoren panostusta asiaan ja hänen selvitystyötään. Allekirjoittajallakin oli omia kuvallisia ja kirjallisia aineistoja mukanaan. Olinhan ollut isäni Olavi Kohosen kanssa Sortavalan matkalla jo vuonna 1991 ja kulkenut Karmalan tiet ja pellot rantoineen. Pekka (Pekko) Kohonen perheineen asutti Sortavalan Karmala N:O 14 Kohola-nimistä tilaa.

Henkilöt vas.: Seija Kohonen ja Kati Kohonen (Toivo), Anneli Kauppinen (Olavi), Jussi ja Päivi Salmesvuori (Onni), Marjatta ja Jussi Heinonen (Onni), Kari ja Tarja Kohonen (Toivo), Kerttu Kohonen (Toivo), Martti Kohonen (Toivo), Sirpa Rimpeläinen (Olavi), Jari J. Kohonen (Toivo) ja Timo Rimpeläinen (Olavi).

Jussi Simpura selvitti fläppitaululla tussilla piirtämällä paperille sukupuut, tiet ja asuinpaikat ja näillä samoilla papereilla allekirjoittanut esitti nyt serkuille sukupuumme. Jussin selvitys vahvisti meidän olevan samaa sukua. Selvityksen yhteydessä kuului joitakin soraääniä, jossa meidän väitettiin olevan Riisuon Kohosia, jotka eivät kuulu sukuun. Myöhemmän ilmeni heidän myös olevan sukulaisiamme. Tässä tapaamisessa Pekka Kohosen jälkeläiset hyväksyttiin sukulaisiksi ja Kohosen sukuseuran jäseniksi. Pekko Kohosen tila n:o 14 oli kantatila ja olimme vanhinta sukuhaaraa 1600- luvulta lähtien.

Tästä vuodesta 2000 lähtien olemme olleet mukana sukuseuran monissa hyvin järjestetyissä tilaisuuksissa ja tapaamisissa, saaneet uusia sukulaisia ja ystäviä ja tulleet tietoisiksi suvustamme ja juuristamme. Hyvin toimivalla sukuseuralla on erinomaiset vetäjät, joilla riittää virtaa Kohokohtia -lehden toimittamiseen, kotisivuihin sekä vuoden aikana tapahtuvaan toimintaan. Meitä viidennen Pekka Kohosen jälkeläisiä yhdistyksen hallituksessa edustaa Martti Kohonen (Toivo), joka valittiin hallitukseen allekirjoittaneen jälkeen.

... jatkuu

Kärkölän Suinalan kartanosta kertoi isäntäpa-riskunta. Heidän isännöimänsä kartano on kes-keisellä paikalla Kärkölän keskustassa, nähnyt monta muutosta. Tilan tuotantosuunta on muuttunut maitotilasta viljatilaksi.

Myöhemmin kartanon isot tilat ovat mahdollis-taneet pitopalveluiden järjestämisen. He ovat järjestäneet häitä, hautajaisia ja muita juhlia asiakkaiden toivomusten mukaan.

Voi kuinka meillä oli hauskaa. Keskustelussa todettiin paikalla olevien muistuttavan kovin paljon joko äitiään tai isäänsä. Keskusteltiin tapaamisistamme meidän ollessa vielä ”räkänokkia” 1950-60 luvulla.

Tapaamisten ajankohdat liittyivät silloin kesä-aikaan ainakin meidän kohdalla, koska olimme pitkämatkalaisia Keski-Suomesta Jyväskyläs-tä.

Mitähän isäntäväki tuumasi äänekkäästä kes-kustelusta ja keskustelun käännteistä tapaamisen yhteydessä. Pitopalvelun tarjoamat sokeriset herkut kirvoittivat kielenkannat, alkoholilla ei ollut osuutta asiaan.

Aulis Kohonen on serkuistamme vanhin, mutta hän ei valitettavasti päässyt paikalle. Seuraavaa tapaamista odotellessa, sanomista jäi vielä varastoonkin.

Jari Kohonen vanhempi (Olavi)

Sulo Saikkonen

Erikoiset kellonperät

Lapualta meille lähetti postia **Sulo Saikkonen** (Anna/Aino). Kyseessä oli oheinen valokuva:

Kuvassa on kellonperät, jotka on valmistettu äitini Ainon hiuksista vuoden 1917 alussa. Aino Lempinen ja Heikki Saikkonen kihloutuivat vuoden alussa ja heidät vihittiin 8.7.1917. Sortavalassa. Häiden aikana äidillä oli lyhyt pokkatukka. Kellonperän tekijästä ei ole valitettavasti tietoa.

Terveisin Sulo, joka toivoo täten hyvää loppuvuotta kaikille sukulaisille!

PITÄJÄMUKI KARJALASTA

Karjala -lehden luovutetun Karjalan kartoista valmistamat Pitäjämukit ovat myynnissä. Postitse mukeja myydään vain vähintään kymmenen (10) kappaleen erissä. Vaihtoehtoja on saman verran kuin Karjala -lehdellä on erilaisia pitäjäkartoja eli lähes 40 kpl. Mukit valmistetaan tilauksen jälkeen ja toimitusaika on noin kaksi (2) viikkoa.

TILAUKSET: tilaukset@karjala-lehti.fi
tai puh. 040 181 6884

Sanomalehti
KARJALA

www.karjala-lehti.fi

Mukeja voi ostaa myös yksittäin tai pareittain 15 e/kpl.

Sortavalan maaseurakunta, tavalla tai toisella sukuhaaroille tuttu

Toimitukselle kantautui tieto, että Kuopion hiippakunnan emerituspiispa **Matti Sihvonen** on tehnyt Sortavalan maaseurakunnan loppuvaiheesta historiikin. Piispa Sihvonen on syntyjään Sortavalan maalauskunnan poikia, keskenkasvuisena evakoksi joutunut. Uutterat sukuseuralaiset pyysivät Soinin eläkkeelle jäänyttä kirkkoherraa **Lauri Lempistä**, sukuseuralaistamme, arvioimaan kirjaa. Koska lehtemme ei varsinaisesti ole tämäntyyppisten arvioiden areena, käsittelemme asiaa ohessa vain uutisena. Sisältö on saatu Lauri Lempisen jutusta ja suorat lainaukset ovat tämän pohjalta.

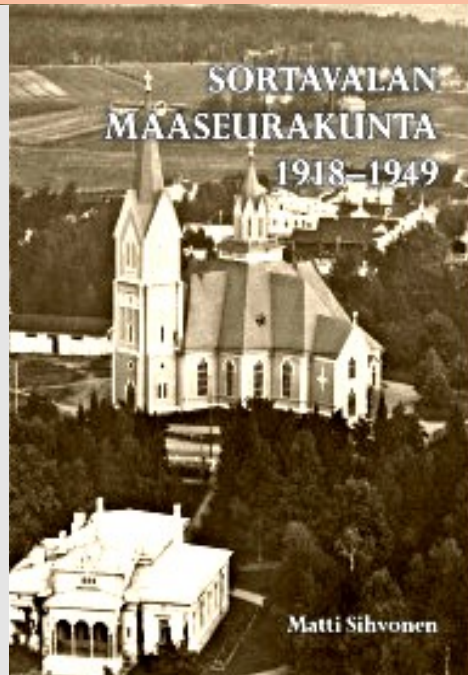
Vaikka teoksessa sivutaankin seurakunnan vaiheita 1800-luvulla ja jopa tällä vuosituhannella, pääpaino on seurakunnan vaiheissa itsenäisen Suomen alkuvuosilta. Maaseurakunnan toimia on kuvailtu erillisessä Muistojen kirjassa vuodelta 1954. Matti Sihvosen kirja ei paljontakaan tuo lisää tähän tietoon.

Kenties ajankuvauksina ovat kiintoisia jumalanpalveluselämää koskevat jaksot:

- Kirkossa käyminen oli Sortavalan maaseurakunnan jäsenille uskon ja elämän keskus. Sortavalan maaseurakunta olikin 1930-luvulla maaseurakunnista itse asiassa ensimmäisellä sijalla.

Tähän saattoi vahvastikin vaikuttaa Sortavalan seudulle rantautunut nk. renqvistiläisyys. Kun pitäjän laajuus muistetaan ja saariston huonot kulkuyhteydet, on ahkera kirkossakäynti merkki hengellisen elämän suuresta voimasta.

- Muistan Helylästä kotoisin olleen isäni kirkkoon mahtuakseen kiirehtineen kirkkoon ”ennen kuin suarelaiset lappaa”. Renqvistiläisyys näkyi myös ehtoollisella käyntien suuressa määrässä. Ehtoollisen vietto oli tuolloin huomattavasti nykyistä harvinaisempaa.

Sortavalan maaseurakunta 1918-1949

Mikäli aihe kiinnostaa enemmän, löytyy tällä otsikolla paljon lisätietoa netistä. Tiedon lisäksi siellä on paljon valokuvia liittyen Sortavalan kirkolliseen toimintaan. Siellä on myös lisätietoa emerituspiispa Matti Sihvosesta.

Järjestettiin myös nk. kyläkirkkoja. Tilaisuuksia oli paljon. Vuosittain lienee ollut yli kaksi sataa erilaista ylimääräistä hartautilaisuutta. Myös pyhäkoulutyö oli runsasta. Opettajia oli v. 1931 jopa 300 kpl. Erikoista oli sekin, että seurakunnassa oli nk. seurakuntakoulu, eräänlainen rippikoulun esikoulu. Koulu kesti kolmisen viikkoa. Lähetystyö oli vilkasta ja siinä oli jopa erilaisia suuntauksia.

Sotavuosina seurakunta oli kotimaisemissaan. Evakkomatka suuntautui aluksi Pohjanmaalle, sittemmin Keski-Suomeen. Maaseurakunta lakautettiin muiden siirtoseurakuntien lailla v. 1949. Matti Sihvonen kyselee Sortavalan maaseurakunnan jäsenten sijoittumista uusiin seurakuntiinsa. Erityisesti pyhäkoulunopettajien jatkoimet kiinnostavat. Kotiseurakunta kiehtois edelleenkin, vaikka sen nimi olisikin erilainen.

MIKKO SUMMA, SUOMEN PARAS

Taskuparkin parhaat on ratkaistu

Maamme on täynnä mestareita kalastuskunnista hiippakuntiin. Mutta Suomen mestareita ja ensimmäisiä on harvemmassa. Mikko Summa, sukuseuramme hallituksen jäsen, on heitä. Ja vaativassa lajissa, taskuparkissa. Autoilijat tuntevat asian ja pyrkivät sitä eri keinoin välttämään. Jalankulkijoille ja vaikkapa naisväelle kerrottakoon, ettei kyse ole suinkaan pitkäaikaisesta käsien housutaskuissa pidosta, vaan erittäin hyödyllisestä kaupunkiliikenteen sujuvuutta lisäävästä pysäköintitaidosta.

Tämän osaa kohtuullisesti vain noin viidennes autoilijoista. Jos siis Mikko saapuu kaupunkiin, sujauttaa autonsa kadunsivun jonon tyhjään taskuun, salkun kainaloonsa, ovet kiinni ja poistuu, silloin satunnaisesta viidestä katsojasta neljä silmäparia on kateellisia, mutta todellisuudessa seuraa suoritusta ihastuneena.

Taitajista paras selvitettiin Espoossa syyskuun lopussa. Liki kolmestakymmenestä yrittäjästä voittajaksi taiteili juuri Mikko Summa. Tapasimme Mikon aivan kisan jälkeen. Ensi kertaa Suomessa jaettu mestaruus oli vielä mielessä ja ajatukset selkeitä.

Näin Mikko vastaili Kohokohtien kysymyksiin:

Onko taskuparkkeeraus ollut sinulle taitona jo lapsuuden haave, vaiko vasta myöhemmän iän ja kunnianhimon täyttymys?

- Lapsena tuskin osasin unelmoidakaan tästä kunniasta. Kyllä tämä on ihan aikuisiän hetken mielijohteesta saavutettu maine.

Jos näet naisihmisen kuumeisesti etsivän parkkipaikkaa, mutta pelkäävän tyhjään taskuun parkkeerausta, riennätkö kohteliaasti apuun?

- Enpä ole vielä tällaiseen tilanteeseen törmännyt, mutta saattaisin varovasti tarjota apua.

Onko autossasi paljon lommoja?

- Ei ole!
Vastaus on nopea ja yksikantaan.
Uskottava on!

Mikko ja Susanna Summa Kohosen sukuseuran vuosikokouksessa Tuusulassa syyskuussa 2015

Puhutaan, että peruuttamisen osaaminen kuten taskuparkkikin olisi pohjimmiltaan aivojen hahmottamiskyvystä johtuvaa.

Kuinka on?

- On se varmasti siitäkkin kiinni, mutta väitän, että tämä taito on kenen tahansa opittavissa.

Kadun sivussa on jonoon pysäköityjä autoja, mutta sekä jonon lopussa että sen alkupäässä on tilaa. Valitsetko kuitenkin vapaan taskuparkin?

- Valitsen usein taskuparkin, harjoituksen vuoksi.

Onko taskuparkkeeraamisessa kyse harjaantumisesta ja kikkailusta, vaiko koetelusta rohkeudesta ja sopivasta itsetunnosta?

- Ehdottomasti kaikista näistä sekä sopivassa määrin itselleen nauramisesta!

Suomenmestarin vastaukset ovat avoimia ja kannustavia. Erityisesti tuo Mikko-mestarin toteamus ”taito on kenen tahansa opittavissa”.

Rohkeasti kokeilemaan, hyvät lukijamme!

* * *

SUOMI JA 1900-LUVUN PAHIMMAT LAMAKAUDET

Sukuseuramme tietomiehet saivat aatteen keskustella oman osaamisalueensa vaikutuksista sukumme varhaisempaan eloon. Otamme tähän esimerkkinä Teuvo Ijäksen (Juho/Eeva) laatiman kirjoituksen lamakausista. Teuvohan oli asuntorahaston johdossa työelämässään. Kirjoitus on toimituksen lyhennelmä otsikoineen.

Tämän päivän Suomella näyttää menevän hyvin. Ongelmana on jopa pula ammattitaitoisesta työvoimasta. Aina ei ole ollut näin. Lähteenä on mm. Juha Maijalan väitöskirja. Esillä ovat mm. maatalojen pakkohuutokaupat ja ns. pulaliikkeet. Metsäteollisuudesta lähteneet ongelmat heijastuivat myös maatalouteen. Kiinteistöjen omistajat eivät selvinneet veloistaan. Kaikkiaan Suomessa tapahtui vuosina 1929-34 yli 8000 vararikkoa, eikä luvussa ole vielä mukana maatiloja eikä yksityishenkilöitä.

Pankit olivat pahan lähde

Pankkivihaa oli ollut yhtä kauan kuin on ollut yksityisiä pankkeja tai velanperijöitä. Pakkahuutokaupoilla oli monopolivisena prosessina Suomessa pitkät perinteet. Epäilemättä 1930-luvun alkupuoliskolla korostui pankkiviha huippuunsa. Suuri 1930-luvun lama aiheutti suunnatonta katkeruutta maaseudulla, jossa pakkohuutokauppojen kierre imaisi konnuiltaan peltojensa puolesta elinkelpoisia ruokakuntia. Pula-liike syyllisti maakansan kurjuudesta juuri pankkeja. Suurin ostajaryhmä pakkohuutokaupoissa olivat maanviljelijät, mutta myös osuuskassoilla oli roolinsa kuin myös ”käsikassaroina” toimineilla asutushalituksella ja maakiinteistöpankilla. Tilanne synnytti epätoivoisissa vakavaa liikehdintää, joka Nivalassa puhkesi ns. pulakapinaksi ja myöhemmin erilliseksi puoluetoiminnaksi. Poikkeuksellista maalaisväestön osalta olikin se, ettei pula ollutkaan enää maidosta ja leivästä, vaan niiden ostajista. Raha ei liikkunut.

Elämä ei ollut helppoa pikkupankeillakaan. Pankkeja kaatui ja niitä yhdisteltiin. Pahin pankeista oli KOP, SYP oli varovaisempi.

Katkerat pankkien pienosakkaat ajoivat tarmokkaasti lakia korkokaton saamiseksi. Korot olivatkin reilusti yli 10 % ja kansainvälinen pankkimaaailma säikähti, kuten myös säästäjät.

Tunnetut poliitikot Kyösti Kallioista ja J.K. Paasikivestä lähtien olivat kuitenkin kuuroja kansan tunnoille. Molemmat saavuttivatkin suuremman maineensa politiikassa pankkiuraansa verraten.

Lamakausi oli siis raskas koettelemus erityisesti maaseutuväestölle. Vasaran alle joutuminen ei koetellut vain isäntäväkeä vaan myös koko perhekuntaa ja muita läheisiä. Se heijastui herätysliikkeiden virrenveisuihin kuin myös jopa tuon ajanjakson muilutuksiin. Kyse oli myös vanha-kantaisen maaseutuyhteiskunnan ja modernin rahajärjestelmän yhteentörmäyksestä. Siitä oli osoituksena pitkään jatkunut tapa käyttää nk. omavelkaista takausta lainojen takauksena.

Pahinta kuitenkin viimeksi

1990-luvun alun lama kohteli pahoin koko yhteiskuntaa, ei vain maanviljelijöitä ja metsänomistajia. Lama 1930-luvulla olisi voitu nähdä ennakkovaroituksena siitä, mitä tulevaisuudessa voidaan odottaa. Muistikuvat 1990-luvun lamasta ovat synkkiä. Lama oli 30-luvun lamaa pahempi. Kokonaistuotanto putosi, pörssikurssit romahtivat, vakuusarvot puolittuivat, markan arvo putosi kaikkiaan noin 40 %. Useita rakennusliikkeitä meni konkurssiin, työttömyys oli korkealla. Monia talouselämän sektoreita tuhoutui täysin. Ylivelkaantuneisuus tuotti suuria, jopa lopullisia inhimillisiä tragedioita.

Pankkeja onnistuttiin kuitenkin pelastamaan. Monet tuon ajan kaltoin kohtelemat yksityiset ihmiset maksavat velkojaan vieläkin.

- Tavallisista kansalaisista ei olekaan niin väliä!

* * *

Kokemuksesta moni aviomies voi sanoa, että nainen ei koskaan laiminlyö tilaisuutta vilkaista peiliin, kunhan sellainen vain on lähetyvillä. - Paitsi peruuttaessaan autoa pysäköintipaikalta.

PEKKA

Vuoden 2018 ehdottomiin kohokkaisiin kuuluivat sukuseuran 30-vuotisjuhlakokous Fiskarsin viehättävässä miljöössä sekä urheilupuolella Mikko Summan voittama kaikkien aikojen ensimmäinen Suomen mestaruus taskupaikoituksessa. Molemmista on tässä lehdessä juttu.

*

Vuoden ehdoton lässähdys tuli tietoon juuri ennen joulua. Jäsenemme Timo Mattila oli huomannut, että netissä kaupattiin Kohosen sukuseuraan liittyvää aineistoa. Lähempi tarkastelu osoitti, että kysymyksessä oli ilmeisesti jonkun sukuseuran toiminnassa pitkään mukana olleen jäsenemme keräämä tai laatima aineisto. Mukana oli sukuseuran julkaisuissakin ilmestynttä ja siis tallessa olevaa materiaalia. Sukuseuran niukoilla varoilla emme lähteneet huutokauppaan

•

Puheenjohtajaa ilahduttanut kohokas taas heilautti eteen vuoden viimeisinä päivinä. Se oli tämän lehden puheenjohtajan palstallakin mainittu Juha Hurmeen kirjoitus kirjailija Maiju Lassilasta. Hän kirjoitti paljon muutakin kuin tunnetuimman teoksensa ”Tulitikkuja lainaamassa”. Juha Hurme suositteli luettavaksi erityisesti teosta ”Pirttipohjalaisia”. Se kertoo Pirttipohjan kylästä, joka sijaitsi muutaman kilometrin itään Ruskealan kirkolta, noin 20 kilometriä Sortavalasta pohjoiseen.

*

Monet muutkin Maiju Lassilan kirjat liittyvät Sortavalan suunnan tai Pohjois-Karjalan henkisiin maisemiin. Lassilan kieli oli pohjoiskarjalaisista murreista. Sitä puhuttiin Ruskealan puoleisessa osassa Leppäselän kylää, jonka Sortavalan puoleisessa osassa Juho ja August Kohonen perheineen asuivat. Murreraja kulki kylän keskellä, ja Kohoset asuivat sen kaakkoismurretta puhuneella eteläpuolella.

*

Murreraja keskellä kylää kertoo Sortavalan seudun asutushistoriasta. 1600-luvun alussa, kun alue joutui Ruotsin vallan alle, pääosa silloisista suomea puhuneista, mutta ortodoksisista uskoa tunnustaneista asukkaista pakeni Venäjän suuntaan. Pois lähteneiden tilalle muutti vähitellen uusia asukkaita Etelä-Karjalasta – kuten Kohoset – tai Itä-Savosta ja Pohjois-Karjalan eteläosista. Edelliset puhuivat kaakkoismurretta, jälkimmäiset savolaismurretta.

*

Kolmas muuttoliike syntyi, kun Sortavalan seudullakin ”Vanhan Suomen” venäläisille annetut lahjoitusmaatilat palautuivat Suomen valtiolle 1800-luvun puolimaissa ja maata myytiin paikalliselle väestölle sekä muualta Suomesta tulleille kiinnostuneille. Sukunimet kertovat, mistä päin ja milloin muuttajat olivat tulleet.

Neljäs aalto olivat sitten junan tuomat, rautatien ja seminaarin perustamisen vanavedessä Sortavalaa saapuneet virkamiehet, opettajat, opiskelijat ja yrittäjät. Ja kaikkia näitä aaltoja näkyy Kohosen sukuseuran jäsenten esivanhemmissa.

Vanhat valokuvat kertovat:

Paavo Kohonen (1911-1932)

Tämänvuotinen ”Vanhat valokuvat kertovat” sai alkunsa sukuseuramme 30-vuotisjuhla-kokouksessa Fiskarsissa. Sen ohjelmassa oli Pirjo Lehtisen kokoama valokuvakavalkadi sukuseuran taipaleelta. Siinä vilahti myös kuva Paavo Kohosesta ja selostuksessa mainittiin hänen menehtymisensä tapaturmassa 21-vuotiaana. Paikalla ollut Hilikka Summa kuuli selostuksessa jotakin tuttua ja tuli tauolla kyselemään lisää. Kaarina Kohonen oli hänen tätinsä ja Paavo Kohonen tämän kirjoittajan Jussi Simpuran eno. Ja tässä nyt Paavo Kohosen ja serkkunsa Kaarina Kohosen lyhyt tarina sen vähän mukaan, mikä vielä on muistissa säilynyt.

Paavo Kohonen oli Sortavalan Leppäselän Vatailla asuneiden Juho ja Agneta Kohosen lapsista kolmanneksi nuorin. Vuonna 1930, viisi vuotta Juho Kohosen kuoleman jälkeen, jäljelle jäänyt perhe joutui luopumaan Vatain tilasta ja muutti Riekkalansaaren Ojavoisiin. Siellä asuivat pienessä mökissä Agneta Kohonen ja hänen kolme nuorinta lastaan Paavo, Pentti ja Aune.

Kaarina Kohonen (1911-1991)

Peltoaukeaman toisella reunalla puolen kilometrin päässä asui lasten vanhempi veli Heikki Kohonen vaimonsa Annin ja lastensa Lassin, Aaron ja Raunin kanssa.

Kaarina Kohonen oli Paavo Kohosen kanssa saman ikäinen serkku Sortavalan kaupungista, Taneli ja Albertina Kohosen neljästä lapsesta nuorin. Vanhemmat pitivät kauppaa ja matkustajakoti Päivölää, jota Albertina Kohonen jatkoi tarmokkaasti miehensä kuoltua 1927.

Kaikki lapset pantiin oppikouluun, myös tytöt, mikä oli siihen aikaan harvinaista. Vuonna 1932 Kaarina oli 21-vuotias keskikoulun ja konekirjoituskurssin käynyt nuori nainen.

Paavo Kohonen menehtyi syyskuussa 1932 tapaturmassa, jossa ukkosmyrsky oli siepannut Ojavoisissa naapurissa Selinin talon vanhan navetan katon ja paiskannut sen läheiselle kalliolle (ks. Aune Simpuran kuvausta sukuhistoriassa s. 154).

... jatkuu

... jatkuu edelliseltä sivulta

Vasta seuraavana päivänä oli huomattu, että katon alta näkyivät miehen saappaat. Se oli Paavo, joka oli ollut palaamassa kotiin käynniltä sukulaistalossa Jormakassa.

Paavon hautajaisissa oli ollut paikalla muutamia nuoria tyttöjä, yksi heistä Kaarina Kohonen. Ei ole säilynyt muistissa, miten läheinen heidän suhteensa oli, mutta Kaarina Kohosen perhepiirissä tiedettiin, että Kaarina oli menettänyt sulhasen tai sulhaskandidaatin tapaturmassa. Kaarina ei koskaan avioitunut, vaan pysyi koko elämänsä neiti-ihmisenä asuen äitinsä kanssa tämän kuolemaan asti. Sodan jälkeen Kaarina asui äitinsä kanssa Helsingin Meilahdessa ja työskenteli konekirjoittajana Asutushallituksessa.

Jotta ympyrä melkein sulkeutuisi, kävi niin, että Ojavoisissa syntynyt Rauni Riihihuhta (os. Kohonen) asui Helsinkiin opiskelemaan tultuaan 1950-luvun alussa jonkin aikaa Albertina ja Kaarina Kohosen kodissa alivuokralaisena.

Ympyrä sulkeutui ehkä lopullisesti Fiskarsissa, kun Hilikka Summa ja Jussi Simpura vertasivat tietojaan Kaarina ja Paavo Kohosesta. Suvun piirissä tehdyissä lisätiedusteluissa saatiin vain vähän uutta tietoa heidän suhteestaan, kun tällaisista asioista ei ennen aina ollut tapana puhua. Mutta ehkä joku vielä muistaisi kuulleen jotakin ja tarina saisi vielä vähän jatkoa.

* * *

Sukuseuralaisia Sortavalassa Paavon kuolinpaikalla 1998

Uudempiakin kuvia löytyy! Kävimme vuonna 1998 Riekkalan saarella Ojavoisissa ja Laatokan rannalla tutustumassa vanhoihin kotipaikkoihin, joita kuvataan oheisessa selvityksessä. Kävimme Agneta Kohosen perheen ja hänen poikansa Heikki Kohosen perheen kotipaikoilla, mistä jatkoimme matkaa Laatokan rannalle Myllymäkeen Ester Kohosen (o.s. Lamberg) syntysijoille. Ester oli Pentti Kohosen vaimo ja kuvassa olevien Kirstin, Pirkon ja Pirjon äiti. Hyvinä oppaina toimivat Aaro Kohonen ja Rauni Riihihuhta.

Suvussa oli kiertänyt kertomus Paavo Kohosen kohtalosta, ja halusimme tutkia ja löytää paikan. Siinä onnistuimmekin! Tiedossa oli, että kallioon oli kaiverrettu risti onnettomuuspaikalle. Siitä on kuva ohessa. Paikalla olivat (kuva oikealla): Ellen Kohonen, Rauni ja Olli Riihihuhta, Aaro Kohonen, Kirsti Hepojoki, Sari Lehtinen, Pirkko Autio ja Kirsi-Maria Kauppila. Kuvat otti Pirjo Lehtinen. Hiljainen ryhmä kunnioitti Paavo Kohosen muistoa. Haikeudella muistelimme häntä ja hänen kohtaloaan.

Pirjo Lehtinen

UNTO KOHONEN PIIRSI HÄMEEN SANOMIIN HUUMORILLA

Vielä kerran meillä on ilo nähdä kuvittajamme **Unto Kohosen** mainioita piirroksia. Meihin otti yhteyttä Hämeen Sanomien toimittaja **Saila Karpiola**. Hän oli kiinnostunut lehtemme piirtäjistä ja kertoi **Hämeen Sanomien** aikoinaan 30 vuotta sitten julkaisseen lehdessään Unton piirroksia. Vrt. kuva alla! Niitä käytettiin myös lehden mainoksissa. Alla lehden julkaisu 8.1.2019

”Hämeen Sanomista löytyi remontin yhteydessä Unto Kohosen piirroksia.

Unto Kohonen on Hämeenlinnassa vieras nimi, mutta Hämeen Sanomien kaapista löytyi toistakymmentä senttiä korkea pino miehen piirroksia, joita ilmeisesti on käytetty muun muassa lehden omassa kalenterissa. Mutta kuka kumma on Unto Kohonen?

Netistä löytyi tietoa, että hän on kuvittanut myös Kohosen sukuseuran lehteä. Saimmekin yhteyden Unto Kohosen pikkuserkkuun **Jussi Simpuraan**. Hän tiesi kertoa, että Unto on nyt 84-vuotias ja asuu Vaajakoskella. Nyt hän on lopettanut sukulehden kuvituksen korkean ikänsä vuoksi.

Unto toimi Vaajakoskella SOK:n mainospiirtäjänä pitkään ja teki ilmeisesti keikkoja myös muualle. Unto Kohosen Hämeen Sanomien piirrokset on tehty 80-luvulla.”

Jussi Simpura/ Pirjo Lehtinen

Aina hauskaa olla pittää ... ei maha mittää!

Asiat hoidossa

- Aiot siis erota miehestäsi?
- Kyllä.
- Voisin esitellä sinut hyvälle asianajajalle.
- Kiitos ei tarvitse, olen jo tavannut mukavan insinöörin.

Hyviä uutisia

- Santtu selaili iltapäivälehteä. Yhdessä uutises-sa luki:
- Huonokuntoinen 91-vuotias mies katosi vanhainkodista varhain aamulla. Mies löytyi ilta-päivällä paikallisen ravintolan lähetyviltä hyväkuntoisena.

Arkinen näkymä

- Tuo taulu, jonka nimi on ”Rakentajat työssään” on mielestäni todella realistisen näköinen.
- Miten niin? Eiväthän he edes tee mitään.
- Siksipä juuri!

Oikeaan osoitteeseen

- Aviopari oli keskellä muhkeaa riitaa.
- Sinä inhoat minun sukulaisianikin, et ole ikinä sanonut heistä mitään positiivista!
 - Kukkua! Juuri eilen kehuin, että sinun anoppisi on tuhat kertaa mukavampi kuin minun!

KAIJA KANGASMAA 95 VUOTTA

Kaija Kangasmaa (Juho/Yrjö) vietti 18.9.2018 95-vuotis-syntymäpäiväänsä kauniissa Laihian kodissaan perhepiirissä ja lähimpien ystävien kanssa.

Juhlien jälkeen Kaija totesi, että 95 on vain luku ja elämä jatkuu entiseen tapaan uskollinen Venni-kissa seuranaan. Lapset käyvät häntä katsomassa lähes päivittäin.

Suuri tapahtuma oli, kun Kaija sai kutsun Presidentinlinnaan. Jälkeenpäin Kaija kertoi, että hän erityisesti iloitsi yhteisestä matkasta Pertti poikansa kanssa. (vrt. alla)

Keskustelun kirjasi Eeva-Maija Mäki-Maunus

Kaija Kangasmaa oli kutsuttu Presidentinlinnaan itsenäisyyspäivän vastaanotolle 6.12.2018

Viime lehdessämme kerroimme, kuinka Kaija oli presidenttiparin vieraana Etelä-Pohjanmaalla Laihialla sotaveteraanien edustajana. Hänet oli sijoitettu Jenni Haukion viereen juhlapöydässä. Kerroimme tästä enemmän lehden 22 numerossa sivulla 23.

Tämän seurauksena hänet muistettiin tänäkin vuonna ja hän sai kutsun linnaan. Vastaanotolle hän meni poikansa **Pertti Kangasmaan** kanssa. Yllä olevissa kuvissa he ensin kätelevät presidenttiparia, toisessa kuvassa he myöhemmin kahvitilaisuuden jälkeen keskustelevat Sauli Niinistön ja Jenni Haukion kanssa.
(Kuvat on kuvattu suoraan TV-ruudulta)

Pirjo Lehtinen

Kaleva Mattilan muistolle

Pitkä, hyvä ja toimielias elämä.

Kalevan vanhemmat tapasivat toisensa Rovaniemellä. Kalevan äiti oli Tervolasta ja isä Kauhajoelta.

Kaleva syntyi Kauhajoella Koivuojalla ja kasvoi perheessä, jossa oli sekä perä-pohjalaista että etelä-pohjalaista perinnettä ja tapaa. Kaleva sai äitinsä kautta aavistuksen muualta tulleen ihmisen kokemasta ulkopuolisuuden tunteesta Etelä-Pohjanmaalla.

Kaleva oli perheen rakastettu, ainut lapsi. Isä Yrjö työskenteli rautatieasemalla ja äiti, Sofia perusti Kahvila- ja leipomoliike Aiton. Kaleva osallistui vanhempiensa yritys-toimintaan jo lapsuudessaan.

Kaleva oli Kauhajoella sotilaspojissa. Lukio keskeytyi varusmiespalvelukseen vuonna 1943. Lokakuussa 1943 Kaleva matkasi Uhtualle, tykkimieheksi patteristoon, joka oli osa saksalaista vuoristojäkäridivisioonaa. Heinäkuussa 1944 patteristo siirrettiin Tolvajärven-Loimolan suuntaan, jonne vihollisen painopiste oli siirtynyt Karjalan Kannakselta. Kaleva osallistui Lapin sotaan ja näki savuavan Rovaniemen rauniot.

Sodan jälkeen Kaleva pääsi ylioppilaaksi sotilasylioppilaskirjoituksen kautta. Tampereen teknillisen opiston sähkölinjalta hän valmistui insinööriksi. Kauhajoella hän perusti sähköasennusliikkeen. Tarvetta oli, sillä vasta alle puolet paikkakunnan pinta-alasta oli sähköistetty 1950-luvun alussa.

Äitimme Ailin (o.s. Kohonen) evakkotaival Karjalasta Laatokan Valamon saarelta johti Kauhajoen Aronkylään 1949. Perhe perustettiin 1951.

Muistan isäni juuri tällaisena ajalta, jolloin asuin vielä Kauhajoella.

Kuva on 1950-luvun lopulta.

Idearikas, tulevaisuuteen tähyävä yrittäjä uuden liikehuoneiston edessä.

Kaleva Lauri Mattila

s. 31.08.1924

k. 21.7.2018

Isästä ja äidistä tuli erinomainen yrittäjä-pariskunta, toimiva tiimi.

Päivät kuluivat kaupassa ja isä oli usein illat virittelemässä asiakkaiden kodeissa televisioita tai tekemässä sähkösuunnitelmia ja urakatarjouksia kotimme alakerrassa.

Isä aktivoitui kunnalliselämässä ja yhteiskunnallisessa vaikuttamisessa.

Kunnallisten luottamustehtävien lisäksi isä toimi yrittäjäjärjestössä ja oli keskeinen vaikuttaja teollisuuskylän ja lentokentän saamiseksi paikkakunnalle. Ympäristöasiat ja lähiruuan tuotanto olivat jo tuolloin isälle tärkeitä. Ideoitaan hän pyrki ajamaan kirjoittamalla paikallis- ja päivälehtiin, päättäjille, ministereille ja presidentille.

Eläkkeelle jäätyään isä osallistui aktiivisesti laajan puistomaisen puutarhan hoitoon ja rakensi loistavan savusaunan pihapiirin rantaan.

Yhdessä Kaleva ja Aili tekivät kaukomatkoja itään ja länteen.

Yhdessä he osallistuivat Kohosen sukuseuran perustamiskokoukseen ja vuosittaisiin tilaisuuksiin. Aikaa riitti sotaveteraanityöhön, veteraanien perinnetalon ideointiin ja toteutukseen sekä lottaperinnetyöhön.

Kauhajoen kirkon eteen pystytetty kotirintamapatsas oli isän idea, jonka heräämisestä patsaan paljastukseen meni vajaa vuosi. Isä oli erittäin toimelias.

Millainen ihminen isä oli? Kysyin asiaa pojiltamme ja miniöiltämme.

Helposti lähestyttävä ja helposti innostuva.

Hauska ja vitsikäs.

Innokas ongelmanratkaisija viimeisiin vuosiin saakka.

Idearikas toiminnan moottori.

Asioista selvää ja asioihin kantaa ottava.

Koulutus ja elämäkokemus näkyivät suhteellisuudentajussa.

Avarakatseinen nuorempienkin maailmaan: teini sai näyttää teiniltä ja tehdä teinin asioita.

Mietti maailman menoa ja tulevaisuuden asioita vielä vanhoilla päivillään.

Kiperäkin keskustelunaihe voitiin käsitellä huumorilla ja pilke silmäkulmassa.

Nuorten aikuisiemme mieliin on jäänyt paapan hymy, kun hän täytti savusaunan uunia puilla tai otti vastaan perheenjäsenet.

Isän kanssa juttelin paljon hänen viimeisenä vuotenaan. Usein keskustelun päätteeksi hän sanoi: ”Kiitos avusta ja sovusta”.

Isä haurastui muutaman kuukauden sisällä. Keuhkokuume uuvutti hänet tuonpuoleiseen.

Timo Mattila

UUTISIA JÄSENISTÖLTÄMME KOHOSTEN KOHOKOHTIA

UUSIA KOHOSIA

Kiti ja Jarkko Simpuralle (Juho/Aune/Jussi) syntyi 23.8.2018 tytär, joka sai nimekseen **Vivian Elina**. Perhe asuu Helsingin Vuosaaressa. Onnittelut vanhemmille ja isovanhemmille!

* * *

Kaisa Laukkanen-Schober (Anni/Erkki/Terhi) ja **Christopher Schober** saivat 24.11.2018 tyttövauvan, jonka nimeksi tuli **Livia Johanna**. Parin vuoden ikäinen **Oscar** sai pikkusiskon! Perhe asuu Wienissä. Onnittelut vanhemmille ja isovanhemmille!

Jouluinen tervehdys Kanadasta!

Oheinen valokuva lähetettiin Kanadasta joulun alla. Siinä iloiset lapset ja sukuseuran nuorisojäsenet **Jasper, Frida ja Fiona Davis** odottavat jo innolla joulupukkia saapuvaksi! Kuusen alle on jo laitettu isokummitädin Pirjo Lehtisen lähettämät joulumuistamiset. Kirsti-mummo on myös avustanut Kanadan ”Santa Claus’ia”, joten lapsilla riittää jännitettävää.

(Juho/Pentti/Kirsti Hepojoki/Niina)

Sukuseuramme aktiivinen jäsen ja Kohokohtia-lehden innokas lukija **Sirkka Suonpää** (Juho/Eeva) ilahduttaa meitä alla olevalla valoisalla runollaan! Runo syntyi viime keväänä, kun hän katseli ikkunasta järvelle ja totesi kevään koittaneen pitkän talven jälkeen.

K E V Ä T

*Takana talven valta,
nouse mieli murheen alta.
Kinos sulaa hiljalleen,
lentää kurkiaura pohjoiseen.
Tintti laulaa pihapuussa,
valoisaa vielä illansuussa.
Maasta löytyy lumikellot,
kohta vihertääpi pellot.
Vuokot availevat nappujaan,
”Leskenlehti” tiedottaa:
Nyt on kevät! Nauttikaa!*

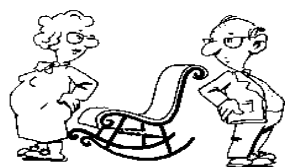

Sukuseura lähettää Sirkalle lämpimät onnittelut lokakuussa olleen 80-vuotismerkkipäivän johdosta!

P O I S N U K K U N E I T A

Kaleva Mattila 21.07.2018
Juhani Voutilainen 3.11.2018

Lämmin osanotto kaikille omaisille.

KORKEAN IÄN KOHOSET

50 v.

Tommi Suonpää 26.10.2018

60 v.

Hanna Ala 01.02.2018

Kari Ala 28.06.2018

Markku Lempinen 24.02.2018

65 v.

Oiva Mäki-Maunus 10.06.2018

Eeva-Maija Mäki-Maunus 07.09.2018

70 v.

Riitta Kohonen 03.03.2018

Pekka Lempinen 04.04.2018

Kirsti Simpura 04.08.2018

75 v.

Raija Medley 30.01.2018

Kirsti Hepojoki 07.06.2018

Kristiina Voutilainen 01.09.2018

80 v.

Sirkka Suonpää 04.10.2018

Maija-Liisa Ijäs 27.11.2018

90 v.

Niilo Kohonen 17.03.2018

Marja-Liisa Kohonen 27.08.2018

95 v.

Kaija Kangasmaa 18.09.2018

*Parhaimmat Onnittelut
kaikille merkkipäivän johdosta!*

*Toivotamme kaikille jäsenillemme
Onnellista Uutta Vuotta 2019*

Yhteystiedot ja osoitteet

Jäsenkirjeemme yhteydessä lähetämme aina sukuseuramme yhteyshenkilöiden osoitteet ja puhelinnumerot. Käytä niitä hyväksesi ja ota meihin yhteyttä.

Mikäli omat yhteystietosi muuttuvat, muistathan ilmoittaa siitä jäsenrekisterin hoitajalle, Pirjo Lehtiselle, puh. 040-561 2730, sähköposti: aune.lehtinen@kolumbus.fi.

Uusi vastuuhenkilö

www.kohosensukuseura.fi

Sukuseuramme kotisivuja netissä on alusta lähtien hoitanut **Kalle Kangasmaa** (Juho/Yrjö/Kaija/Pertti). Lukuisten kiireidensä vuoksi hän on valmis luopumaan tehtävästä!

Suuret kiitokset hänelle hienosta yhteistyöstä!

Teimme tiedusteluja suvun piirissä, ja onneksemme löytyi uusi vastuuhenkilö tähän tehtävään.

Hän on **Mikko Kohonen** Joensuusta. Mikko on sukuseuran hallituksen jäsenen **Martti Kohosen** pojanpoika, joten asia on hyvissä käsissä.

Yhteistyökumppanina kotisivujen hoitamisessa toimii **Webhotelli Nebula**, mikä on Telian omistama yritys. Sivurakenne on jo yli 10 vuotta vanha, joten varmasti myös päivitettävää ja kehitettävää on edessä.

Vahdinvaihto on jo tapahtunut Kallen ja Mikon hyvällä yhteistyöllä.

Toivotamme Mikon tervetulleeksi sukuseuran piiriin ja avustamme häntä tarpeen mukaan kotisivujen tietojen ylläpitämisessä!

**Lähetäkää jäsenkuulumisia, tietoja merkkipäivistä ja perhetapahtumista!
Olisi hyvä saada näitä tietoja kaikista sukuhaaroista!**

Sukuseuran tunnuksia ja niiden käyttöä!

Sukuseuran logo valmistui v. 1989 Unto Kohosen ehdotuksen pohjalta. ”Versova”, Danielin ja Marian 11 ”lähtöä” (kirjekuoret ja kirjepaperi)

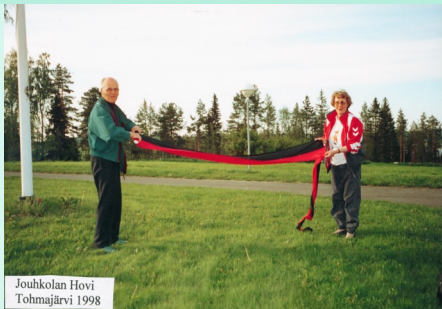
Vaakuna valmistui v. 1992 Vaakunaselitys: Sinisellä ongenkoho, jonka lävistää kasvava rukiintähkä. Saatteena molemmin puolin katkaistu havu. Kaikki kultaa.

Sukuviiri ja pöytälippu julkistettiin v.1992 Kauniaisten sukokouksessa Lauri Kohosen toimesta

Kohokohtia -lehti perustettiin myös v.1992 Pekka Simpuran aloitteesta. Hän on lehden päätoimittaja.

Sukuseuran 10-vuotiskokous oli Tohmajärvellä. Aaro Kohonen ja Pirjo Lehtinen kokoamassa sukuviiriä, matka jatkuu Sortavalaan.

Aulangolla sukuseura 20-vuotta. Aaro Kohonen nimitetään sukuseuran kunniajäseneksi, sukuviiri taustalla Karjalan väreissä.

Sukuseuran 25-vuotiskokous pidettiin Fagervikissa, ulos kokoontunut runsaslukuinen juhlaväki

Uusi sukuviiri liehuu Ruovedellä Pertti ja Pirjo Tuomolan kakkosasunnolla saunan edessä Hämeen väreissä tammikuussa 2019.